

MOSTOVI

**ŠOLSKO
GLASILO
OŠ KRIŽE**

2001/2002

UVODNIK

V rokah držiš prvo, zadnjo in edino številko šolskega glasila MOSTOVI, ki smo ga ustvarili učenci in učenke OŠ KRIŽE, tudi Ti si v njem (na fotografiji, če ne drugače).

Prednost je dana predstavitvi razredov na naši osnovni šoli. Naš uredniški odbor se je po težkem premišljevanju odločil, da bomo v to številko vključili tudi izbrane prispevke, ki ste jih »pridno« darovali, kot Vaš izdaten prispevek k časopisu, v našo škatlo. Nekaj strani je namenjeno razvedrilu, prostemu času, v katerem radi poslušamo glasbo, pokukali smo v naše sanje, želje, se popeljali v prihodnost, razmišljanja o šoli pa smo predstavili v poeziji. Šolske pesnike in pesnice pa navdihuje večna tema ljubezni. Seveda nismo pozabili tudi na »šolske genije«, ki so se potili na različnih tekmovanjih in dosegli velike uspehe.

Torej, Mostove v roko, beri, glej in poišči svoj prispevek, svoj razred ali pa prispevek tvojega prijatelja ali prijateljice, prispevek tvojega sošolca ali sošolke, preberi pesem, ki je mogoče namenjena prav tebi.

V Mostovih se najde za vsakogar nekaj.

Veliko užitkov pri branju Ti želi UREDNIŠTVO!

Uredniški odbor smo: Aleksandra Bohinc, Petra Kleindinst, Maruša Kovačič, Desiree Maas, Petra Šmitek, Sara Šmitek in Urša Teran.

Ilustratorka: Urša Teran.

Fotografije: Ciril Jazbec in šolski fotografski krožek, mentor je Janez Zazvonil.

Mentorica: učiteljica slovenskega jezika Natalija Režun.

Šolsko leto: 2001/2002

1.B Vid nam je rekel, da so "priden" razred in da se radi zabavajo ob šaljivcu Maticu.

Glasba
Zakaj blondinka posluša glasbo z ušesom na tleh?
Zato, ker posluša underground.

2.B Žiga in Manca sta nam povedala, da so "srednje priden" razred, v katerem med odmori radi skačejo gumitvist.

Klic narave
Zakaj se blondinke tako rade zadržujejo okrog semaforjev?
Ker semafor oddaja signal: pi, pi, pi, pi, pi, pi ...

4.B "Smo nagajivi in "srednje pridni", radi imamo telovadbo, ker se nam ni treba učiti," sta povedala Manca in Jan.

Množenje

Punca je na loteriji zadela 5 milijonov.

Novinar jo vpraša: "Povej, zakaj si kupila ravno listek s številko 51?"

Punca odgovori: "Ves teden se mi je sanjalo o številki sedem. $7 \times 7 = 51$ in kupila sem listek s to številko."

Še danes ne vemo, ali je bila blondinka ali rjavolaska.

UVODNIK

V rokah držiš prvo, zadnjo in edino številko šolskega glasila MOSTOVI, ki smo ga ustvarili učenci in učenke OŠ KRIŽE, tudi Ti si v njem (na fotografiji, če ne drugače). Prednost je dana predstavitvi razredov na naši osnovni šoli. Naš uredniški odbor se je po težkem premišljevanju odločil, da bomo v to številko vključili tudi izbrane prispevke, ki ste jih "pridno" darovali, kot Vaš izdaten prispevek k časopisu, v našo škatlo. Nekaj strani je namenjeno razvedrilu, prostemu času, v katerem radi poslušamo glasbo, pokukali smo v naše sanje, želje, se popeljali v prihodnost, razmišljanja o šoli pa smo predstavili v poeziji. Šolske pesnike in pesnice pa navdihuje večna tema ljubezni. Seveda nismo pozabili tudi na "šolske genije", ki so se potili na različnih tekmovanjih in dosegli velike uspehe.

Torej, Mostove v roko, beri, glej in poišči svoj prispevek, svoj razred ali pa prispevek tvojega prijatelja ali prijateljice, prispevek tvojega sošolca ali sošolke, preberi pesem, ki je mogoče namenjena prav tebi. V Mostovih se najde za vsakogar nekaj.

Veliko užitkov pri branju Ti želi UREDNIŠTVO!

Uredniški odbor smo:

Aleksandra Bohinc, Petra Kleindinst, Maruša Kovačič,
Desiree Maas, Petra Šmitek, Sara Šmitek in Urša Teran.

Ilustratorka:

Urša Teran.

Fotografije:

Ciril Jazbec in šolski fotografski krožek, mentor je Janez
Zazvonil.

Mentorica:

učiteljica slovenskega jezika Natalija Režun.

Šolsko leto:

2001/2002

Tisk:

Artpro d.o.o.

ŠOLA

Šola nora,
prava mora.
Učenci pridni,
profesorji solidni.

ŠESTICA

KO ZAZVONIL JE ŠOLSKI ZVONEC,

igre bilo je konec.
Učenci v razred so drveli,
da bi učenke prehiteli.
Na mizo zvezke, knjige dali,
ker so se učiteljice zballi.

Ko pričel se je pouk,
učenci nismo bili kot samouk.
Učiteljice in učitelji so nas učili,
da bi si kar največ znanja pridobili.

To znanje nam bo še prav prišlo,
ko se nam za poklic bo šlo.
Po poklicu bi bili,
kar se nam zaželi.

Zato pa v šoli se učimo,
da iz sebe kaj naredimo.
In šoli smo zelo hvaležni,
da smo je lahko deležni.

EMANUEL MUZGA, 5.a

ŠOLA JE NAREJENA IZ RAZREDOV,

učiteljic, deklic in dečkov,
iz strehe, oken in vrat,
iz tabel, streh in tal,
iz okvirjev, slik in belih kred,
ker v šoli mora biti red.

VANJA LOGAR, 5.a

ŠOLA IN JAZ

Se zjutraj zbudim
in v šolo odhitim.
Pred šolo sošolci že stojijo,
da se še malo pogovorijo.

Je prva ura matematika,
druga ljuba je dramatika.
Mi neznanke ne ležijo,
prav tako se črke me bojijo.

Mogoče angleščina kaj bolje bo,
saj pri računalniku je tudi to.
V angleščini so moje igre vse,
zato tuji jezik meni gre.

Zadnja se ura je končala
in mi novega elana dala.
Že danes šole konec je,
naj zabava se prične.

MATIC SEMENIČ, 5.a

V ŠOLI SEDIMO,

se neradi učimo.
Dečki bolj poredni smo,
deklicam nagajamo,
učitelji nas kregajo.
Oh, kakšna polomija je to!

TOMAŽ MEGLIČ, 5.a

ŠOLA V NEDELJO

Ko zjutraj zvonec zazvoni,
Marčun v razred prihiti.
Zvezki, knjige in ravnilo,
brž na mizo prihitijo.
Kdor pa tega ne stori,
učitelj ga v kot napoti.
Ker naloga ne gre v glavo,
šola še v nedeljo bo.

URBAN MEGLIČ, 5.a

ZAKAJ KLEPETAM?

Mami me že vse življenje sprašuje, zakaj klepetam. Sploh ne vem, zakaj klepetam. Verjetno bom vedel, zakaj klepetam, ko bom odrasel.

Sedim v šoli in klepetam. Učiteljica razlaga snov, a jaz ne vem, zakaj klepetam. Šli smo na ekskurzijo in jaz ne vem, zakaj sem klepetal. Sedeli smo v avtobusu in sem klepetal. Gledam skozi okno in ves čas klepetam. Opazujem naravo in klepetam. Vožnja je zanimivejša, če klepetam. Zrak je boljši, če klepetam. Ko grem s prijatelji na nogometno tekmo, ne vem, zakaj klepetam. Verjetno me je malo strah, zato klepetam. Na igrišču tudi ne vem, zakaj klepetam. Tekma je bolj napeta, če klepetam. Ko sedim v avtu, ne vem, zakaj klepetam z mami. Klepetam o vsakdanjih stvareh. Saj res, šel sem v kino in ne vem, zakaj sem klepetal. Filma je bilo takoj konec, zato sem klepetal. Kjerkoli sem, klepetam. Ko grem k zobozdravniku, ne vem, zakaj klepetam. Ko pišem nalogo, ne vem, zakaj klepetam. Ko grem v glasbeno šolo, zopet ne vem, zakaj klepetam. Ko berem knjigo, ko grem na obisk, spet ne vem, zakaj klepetam. Igram se z živalmi, a ne vem, zakaj klepetam. Med jedjo ni lepo in jaz ne vem, zakaj klepetam. Ko grem spat, ne vem, zakaj klepetam. Ko se zjutraj zbudim, ponovno klepetam, vendar zjutraj težko klepetam in imam raje mir. Pred televizijo navadno rad klepetam. Z očkom gledava nogometno tekmo in jaz ne vem, zakaj klepetam. Peljem se

na kolesu, a ne vem, zakaj klepetam. Rolam in drvim mimo ljudi in ne vem, zakaj klepetam. "Zakaj," se vprašam, "povsod kamor grem in kjer sem, ne vem, zakaj klepetam?"

Ali veste, zakaj klepetam? Sedaj močno razmišljam, zakaj klepetam. Dolgčas mi je, zato klepetam. Vse mi gre na živce, zato klepetam. Vsega imam dovolj, zato klepetam. Pa če še enkrat razmislim: " Zakaj sploh klepetam, če mi pa nič ne koristi?"

ŽIGA Z., 6.a

5. b - NAŠ RAZRED

Obiskujemo 5.b razred. Mislimo, da je zelo prijeten. Dobro se razumemo z učitelji in prav tako med seboj. Kako bi se ne, saj nas je le osemnajst?! Kot razred se lahko pohvalimo s kar nekaj priznanji in medaljami. Tako sta Rok in Janez dosegla bronasto in srebrno medaljo v atletiki, na državnem prvenstvu pa sta bila med petnajstimi najboljšimi. Ja, ja, trening se jima je obrestoval.

V razredu imamo kar pet glasbenikov. Gašper in Jaša igrata harmoniko, Rok klavir, Ana violin, Zala rog.

Povejmo še to, da radi hodimo h krožkom, skoraj vsi fantje pa treniramo rokomet.

Iz razreda gredo drugo leto v novo šolo v Tržič kar štirje učenci. Zelo jih bomo pogrešali.

5.b

OGLED FILMA HARRY POTTER

Dne 20.12. 2001 so se učenci OŠ Križe, od 5. do 8. razreda, odpeljali v Kino Center Kranj s pričakovanji, da bo film Harry Potter - Kamen modrosti zanimiv. Tisti učenci, ki so prebrali knjigo, so že vedeli, kakšen bo.

In sedaj še nekaj o vsebini filma:

Harry Potter živi od svojega 1. leta pri sorodnikih (Bunkeljnih). Njegovi sorodniki ga ne marajo, ker vejo, da sta bila njegova starša čarovnika. Harry nekega dne dobi pismo z Bradavičarke, to je šola za čarovnike in čarovnice. Bil je sprejet na to šolo. Ko je prebral to pismo, je bil zelo presenečen. Odšel je od sorodnikov v upanju, da na novi šoli ne bo imel sovražnikov, tako kot doma, vendar se je Harry zmotil. To šolo obiskuje fant z imenom Derco Mafloy, ki se kmalu pokaže za Harryjevega velikega sovražnika. Harryja sprejmejo tudi v moštvo Quidiciha.

Nekega dne reši "kamen modrosti" in se sreča z Mojstrom črne magije. Nihče od sošolcev ne posumi, da ima prste vmes tudi njihov učitelj Obrambe pred mračnimi silami. Po tej dogodivščini se Harry vrne domov k svojim sorodnikom in preživi dva meseca počitnic pred začetkom novega šolskega leta. Po končanem ogledu, smo povprašali nekaj učencev, kaj menijo o filmu. Nekateri je zelo navdušili, druge pa malo manj. Vendar se je vsem vtisnil v spomin.

DESIREE MAAS in PETRA KLEINDINST, 6.a

Punce naše pa se držijo skup' kot čreda,
tudi one kaj ušpičijo, seveda.

Ko razred naš se vzame vkup,
"razturamo", da je obup.
Lovorike skup' osvajamo,
al' pa hudo nagajamo.

KLEMEN BOŽNIK, 7.c

TEKMOVANJA

Vsako leto se učenci in učenke udeležujemo številnih tekmovanj, tako šolskih kot tudi občinskih in državnih, na katerih dosegamo zavidljive rezultate. Letos pa je bilo takole:

Mladi zgodovinarji so tekmovali v poznavanju zgodovine 17. in 18. stoletja. Proučevali so čarovniške procese, razkošje baroka, Sončnega kralja, Valvazorja, nastanek ZDA, francosko revolucijo...

Bronasto priznanje so prejeli: Jurij Zibler, David Ahačič, Anja Pintarič, Rok Bohinc, Rok Miščevič, Ciril Jazbec, Katarina Malovrh, Sara Šmitek, Petra Šmitek, Urša Teran, Marko Preradovič, Gregor Tili, Luka Tili, Urška Krese, Mateja Perčič, Matic Primožič, Matic Perko in Žiga Miščevič.

Srebrno priznanje sta prejela: Anja Pintarič in David Ahačič.

Zlato priznanje je prejel David Ahačič.

6. aprila je bilo na naši šoli občinsko tekmovanje v znanju matematike, ki so se ga udeležili najboljši matematiki 6., 7. in 8. razreda.

Srebrno Vegovo priznanje med šestimi razredi sta prejela Jan Bohinec in Nina Hlepčar, ki sta zasedla prvi dve mesti v tržiški občini.

Srebrno Vegovo priznanje med sedmimi razredi pa sta prejela Matic Primožič in Jurij Zibler, ki sta v občini osvojila 2. in 4. mesto.

Matic primožič se je udeležil državnega tekmovanja, ki je bilo 20. aprila v Škofji Loki in prejel Zlato Vegovo priznanje.

V tekmovanju iz znanja kemije je Bronasto Preglovo priznanje med osmimi razredi osvojil Žiga Miščevič. Med sedmimi razredi pa so bili uspešni pri osvojitvi Bronastega Preglovega priznanja Jurij Zibler, Rok Saje in Enej Pungerčar. Jurij in Rok sta se uvrstila tudi na državno tekmovanje, kjer sta prejela zlato priznanje.

Priznanja na geografskem tekmovanju so osvojili: Sara Šmitek, Jurij Zibler in David Ahačič.

Šolsko tekmovanje iz znanja slovenskega jezika je bilo 13. februarja. Na njem so bronasto Cankarjevo priznanje osvojili: Anja Pintarič, Rok Bohinc, Žiga Miščevič in Ciril Jazbec. Prvi trije so se uvrstili na državno tekmovanje, ki je bilo 16. marca v Kranju (za Gorenjsko).

Srebrno Cankarjevo priznanje sta osvojila Anja Pintarič in Rok Bohinc.

16. maja je bilo na naši šoli občinsko tekmovanje Kaj veš o prometu?. Naša ekipa je zasedla 1. mesto in se uvrstila na državno tekmovanje, ki bo na Ptuj.

11. maja je bilo v Kranju Srečanje mladih raziskovalcev. Naša ekipa se je z nalogo o vremenu uvrstila na državno tekmovanje, ki bo v Murski Soboti.

Učenci so se februarja najprej pomerili na šolskem tekmovanju "Vesele šole" za bronasto priznanje. Osvojili so ga: Cita DUH, Sara BIZJAK, Sandra GRAŠIČ, Anja PIKELC, Benjamin NAJVIRT, Domen JANUŠ, Vanja LOGAR, Jan BOHINC, Sandra KAVČIČ, Katarina TILI, David AHAČIČ, Klemen BOŽNIK, Matic PRIMOŽIČ, Urša TERAN, Maruša KOVAČIČ, Rok SAJE, Sandra AKSENTIJEVA, Petra ŠMITEK, Urška KRESE, Tina SAJE, Sara ŠMITEK, Rok BOHINC, Ciril JAZBEC, Anja PINTARIČ, Monika MEGLIČ, Maja MEGLIČ, Nika ŠKRJANEC, Žiga MIŠČEVIČ in Rok MIŠČEVIČ.

Na občinskem tekmovanju so diplomo II. stopnje dosegli: Jan BOHINEC, Sandra KAVČIČ, Matic PRIMOŽIČ, David AHAČIČ, Klemen BOŽNIK, Urša TERAN, Sara ŠMITEK in Rok BOHINC. 25. aprila 2002 pa je potekalo državno tekmovanje, kjer je Matic PRIMOŽIČ dosegel naslov državnega prvaka Vesele šole.

ČESTITAMO! ČESTITAMO! ČESTITAMO! ČESTITAMO! ČESTITAMO!

RAZISKOVANJE PRETEKLOSTI NAŠE ŠOLE

V tem šolskem letu smo se zgodovinarji Maja Meglič, Mateja Perčič, Sara Šmitek, Gregor in Luka Tili odločili, da podrobneje raziščemo zgodovino naše šole. Posebno nas je zanimalo obdobje od 1918 do 1941 in skozi leto smo ustvarili raziskovalno nalogo z naslovom Osnovna šola Križe v času Kraljevine SHS in Kraljevine Jugoslavije.

Skupaj smo prelistali šolsko kroniko in šli intervjuvat nekdanjega učitelja križke šole. Povem vam, da se je g. Leon Janškovec kljub velikemu številu let dobro držal in z njegovo ženo, ki je bila takrat učenka na šoli, sta skupaj obujala spomine in nam odgovorila na naša vprašanja. Poleg tega smo šli tudi v kranjski zgodovinski arhiv, kjer smo prelistali stare dnevnike, redovalnice, urnike... Ugotovili smo, da so včasih učitelji v dnevnikih poleg tega, kdo je manjkal pri pouku, vpisovali še, zakaj je manjkal. Zelo zanimivo je bilo prebirati opravila kot so: hčerka je šla iskat kravo, pomagal pri klanju, je morala saditi krompir in celo: ni imel čevljev... Nekateri vzroki pa so ostali isti: bolela glava, trebuh, zob...(te pa vsekakor poznamo, kadar pride na vrsto telovadba).

Proučevali smo tudi predmetnik, ki smo ga primerjali z današnjim in ugotovili, da so takrat učenci imeli predmete, ki jih danes nimamo več. npr. lepopisje. Večina predmetov se je le drugače imenovala, npr. spoznavanju narave so rekli prirodoznanstvo, matematiki pa računstvo. Raziskovanje je bilo vsekakor zanimivo in zabavno, a bilo je tudi naporno. Udeležili smo se tudi regijskega tekmovanja mladih raziskovalcev osnovnih šol na Srednji elektro in strojni šoli v Kranju, kjer smo med zgodovinarji zmagali. Sedaj pa nas v juniju čaka še državno tekmovanje v Murski Soboti. Kljub vsemu trudu, ki smo ga vložili, nam ni žal, saj smo prvi, ki smo podrobneje raziskali zgodovino naše šole.

SARA ŠMITEK, 8.b

MOJA NAJVEČJA ŽELJA

Moja največja želja je, da se ne bi bilo treba učiti. To željo sem si izbral zato, ker me učenje ne veseli. Učenje je ena najbolj "bednih" stvari.

Dan za dnem me mami sili učiti. Večkrat ko me sili učiti, ji to ne uspe, ker se meni ne ljubi učiti. Kadar pa ji uspe, pa se najprej spreva. Prepirljivo traža toliko časa, dokler ne prisopiha oče z dela. Ko oče zasliši prepirljivo o učenju, je že na prvi stopnici besen. Ko pride v kuhinjo, najprej reče "dober dan", jaz in mami odgovoriva, potem pa mu mami pove, kaj se dogaja. Ko oče to izve, me pogleda in reče: "Učit!" Jaz še pisnem ne in že sem v sobi. V sobi se učim predmete, ki jih imamo naslednji dan na urniku. Učim se eno ura ali dve in učenja je konec.

Ko stopim iz sobe, mi mami reče: "Pojdi se nazaj učiti!" Jaz jo preslišim in vse je dobro. Ko stopim v kuhinjo pa zopet: "Kaj si se učil, kako si se učil, koliko časa si se učil itd.?" Jaz ji povem to in to, ona me vpraša in muke dneva je konec.

Ta muka se ponavlja že 7 let, včasih pomislim: "Uči se, da ne boš ceste pometal," a to zame ni tolažba, jaz sem zadovoljen s tem, kar imam, koliko se naučim itd.

To željo sem si zaželel v tretjem razredu, ko smo začeli dobivati ocene. V tretjem razredu sem se bal, koliko bom dobil pri matematiki, slovenščini, SND, potem pa iz leta v leto vedno manj. Ta želja se mi ni nikoli izpolnila in nikoli se mi ne bo.

ANŽE PANČUR, 7. b

MOJE ŽELJE

Moje želje o poklicih so se že večkrat spremenile. Ko sem bila mlajša, sem sanjala o tem, da bom postala slaščičarka. Vzrok za tak poklic je bila moja sladkosnednost. Stvari sem si razlagala drugače, kot so v resnici. Mislila sem, če bi bila zaposlena v slaščičarni, da bom lahko jedla peciva in sladke dobrote v neomejenih količinah. Pozneje sem spoznala, da sem si to delo napačno predstavljala. Slaščičarji namreč pečejo in prodajajo peciva.

Potem sem si dolgo časa želela postati frizerka. K temu poklicu me je pritegnila sovaščanka,

po poklicu frizerka, ki je pogosto obiskovala mamo. Vedno sem jo rada opazovala pri delu. Zelo so mi bili všeč različni šamponi, navijalke, laki in pene za lase, ki so imele zelo prijeten vonj. Sčasoma me je ta želja minila. Sedaj imam čisto nove predstave o poklicih, kot sem jih imela pred nekaj leti, zato ker sem boljše spoznala delo v različnih poklicih.

Po vzoru mamice bi se želela zaposliti v zdravstvu. Všeč mi je delo z ljudmi in tudi misel, da lahko marsikomu pomagam. Zavedam pa se, da lahko tako delo zahteva veliko odgovornosti in zbranosti v vsakem trenutku.

Večkrat pa pomislim, da zna biti delo ekonomistov v podjetju tudi zanimivo, saj je le-to večino časa poteka v skupinah. Zanimivo se mi zdi, ko se zaposleni zberejo na sestanku in skupaj iščejo predloge, kako rešiti kak problem. Ker še nisem čisto prepričana, kateri poklic bi rada opravljala, bi se rada vpisala na gimnazijo. Od tu bi imela dobro izhodišče tako za medicinsko kot tudi za ekonomsko izobraževanje.

Zelo pomembna je izbira poklica, ki ga opravljaš vse življenje. Če si izbereš pravo delo, se rad vračaš v službo, ob prostih dnevih uživaš in se ti ni treba vrniti v službo, saj veš, da te čaka delo, ki te veseli.

PETRA MOHORIČ, 7. b

MOJI CILJI ZA PRIHODNOST

Nekateri moji cilji za prihodnost so enostavni, a za nekatere se moraš res potruditi. Kot vsak, si najprej želim končati šolo in imeti primeren poklic.

Sedaj še ne vem, kaj želim postati, mogoče kakšna zdravnica, odvetnica ali pa celo učiteljica. Zelo rada pojem, zato je moja skrita želja postati slavna pevka, čeprav to ni mogoče, ker imam zelo grd glas. Poleg kariere pa si želim tudi le-pega moža, ki ima tudi uspešen poklic. Skupaj bi živela v veliki vili ob obali. Pred hišo bi bil velik bazen in jakuzzi. Zraven hiše bi pa imela velik vrt. Obdan bi bil z veliko zelenja in vsemi mogočimi rožami. To bi bil pravi kotiček za sproščanje. Vsako jutro bi v sobo posijalo sonce. Nato bi odšla na balkon, ptice bi pele in imela bi čudovit razgled na morje in plažo s palmami. Imela bi tudi avto, brez strehe seveda. Z njim bi se vsako jutro peljala v službo. Seveda naj ne pozabim na otroke. Imela bom punčko in fantka, a do tega je še zelo daleč. V hiši bi bil poseben prostor, kjer bi z družino gledali filme. Ta prostor bi bil podoben mali kinodvorani. Imela bi polno omaro različnih oblek, a vse bi bile moderne. Nikoli se ne bi rada postarala in imela sivih las, kaj šele zobne proteze in gub na obrazu. To kar sem prej naštevala - hišo, avto itd. - to so zaenkrat samo sanje. V bližnji prihodnosti pa si želim spoznati kakšne slavne osebnosti, kot so: Janifer Lopez, Puff Daddy, O-town, City hight, Eve...

Rada bi spoznala tudi veliko prijateljev in prijateljic. Vedno pa sem se spraševala: "Kako je leteti z letalom?"

Živela bi v Ameriki, ali pa bi jo vsaj kdaj obiskala.

Kako uresničiti svoje sanje?!

Za uresničitev svojih sanj se moraš res potruditi. Za dober poklic moraš imeti dobre ocene in končati primerno šolo. Za vilo ob obali pa moraš imeti res veliko denarja. Če bi bila pevka ali pa igralka, bi vilo z lahkoto kupila, a ta dva poklica lahko le sanjam, tako kot vilo ali hišo ob obali. Avto brez strehe bi mogoče lahko imela. Za ene sanje pa zagotovo vem, da se ne bodo uresničile. To so tiste, kjer ne bi rada imela sivih las, a vsak človek se stara in jaz ne bom izjema. Spoznavanje slavnih oseb pa se zdi nemogoče, ker si sploh ne morem predstavljati, da bi neka slavna oseba stala pred mano. Verjamem pa, da bom nekoč obiskala Ameriko, ker moja sestra vedno pravi, da bo živela tam in če jo bom hotela kdaj obiskati, se bom peljala z letalom, razen če tudi jaz ne bom živela tam. Če ne bom imela vile ali pa hiše, verjamem, da bom imela vsaj lepo in urejeno stanovanje. Denar ni vse!

Če bi morala izbirati med srečo in zdravjem v pasji uti ali pa nesrečo v vili, bi izbrala pasjo uto. Kjer koli bom živela, upam, da bom srečna!

DIJANA ŠOBOTA, 7.b

MOJA NAJVEČJA SREČA

Bil sem nesrečen.
Ljubila je drugega,
a zame mar ji ni bilo
in meni je bilo težko.

Brez nje nisem mogel živeti,
za njo bi hotel umreti!
Natalija, tvoj pogled me mika,
rad te imam in upam,
da me boš vzljubila tudi ti,
da bova živela srečno
najine ljubezenske dni!
Tvoje oči so kot zrcalce jezera,
tvoje srce je tako toplo in dobro,
da bi se rad ulegel nanj
in srečen zaspal in sanjal,
da sem ti tudi jaz svoje srce dal.

Natalija, brez tebe ne morem živeti,
brez tebe bi hotel umreti,
usmili se me zdaj
in te popeljem v ljubezenski raj.

MARIO ČOSIĆ, 7.a

SANJE

Ponoči sem
prišel v deželo,
vso prijetno in veselo.
V njej živali in ljudje
smejijo se od dne do dne.
Na drevesih so dobrote,
prav nobene ni sirote.
Rad v njej bi jaz ostal,
če lahko bi dolgo spal.

LUKA CVEK, 5.a

BOLEČINA V SRCU

Prišel je čas, ko moral boš oditi.
Oditi v daljne dežele.
Ne vem, zakaj in kako,
vendar hudo mi je.
V srcu čutim hudo bolečino.
Vem, da si vzrok te bolečine ti.

Če boš še tako dober človek,
kot si bil sedaj,
me ne boš pozabil.
Pisala ti bom!
Klicala te bom!
Samo reci mi, da me ne boš pozabil.

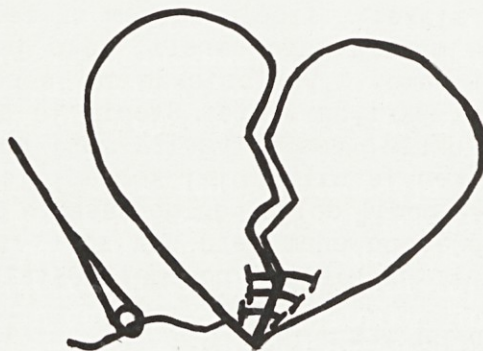
da bom jokala za teboj vse življenje.
Obljubim ti,
da bom premagala bolečino,
čeprav težko, vem, da jo bom!

NEZNANKA

MOJE SRCE BREZ TEBE

Ti si eno samo bitje, ki v meni prebiva.
Ti si tisti, ki v meni prebuja čustva.
Čeprav se nekoč z drugo boš poljubljal,
v meni ostal boš za vedno.
Hvala, ker si mi dal nekaj
najlepšega v mojem življenju.
To me bo vedno spominjalo nate.
Hvala ti za vse!
Hvala ti za zvestobo,
čeprav si sedaj odšel!
Odšel si, ampak vedno
boš v mojem srcu.
Ti si eno samo bitje!

SEDMOŠOLKA

ČUDEŽI

V puščavi. Ki je bila obsijana s soncem, posuta z vročo mivko, ni bilo nikogar. Pokrajina je bila tiha in samotna. Edino, kar je bilo slišati, so bili valovi, ki so pluskali in šumeli. Nihče jih ni motil, vedno je bilo slišati samo njih.

Nekega dne pa je bilo nedaleč od obale slišati kašljanje. Kašljanje človeka! Po dolgih letih je pokrajina spet zažarela. To samotno puščavo je nekdo obiskal. Šele ko je prispel na obalo, je bilo mogoče videti, da je bil na čolnu otrok. Vendar ni bil videti srečen. Stopil je s čolna in začel klicati: "Halo, je kdo tukaj?" Odgovora ni bilo. Spet je zaklical: "Halo, je kdo tukaj?" Nihče se ni oglasil. Usedel se je na tla in začel jokati.

Osamljen se je ulegel na tla. Zaprl je oči. Prav kmalu je na rami začutil tresljaj. Ni se ganil in ni upal odpreti oči. Še enkrat je začutil ta tresljaj. S strahom se je pripravil, da bo odprl oči. Ni vedel, koga bo zagledal. Počasi je začel odpirati oči. Prestrašil se je in odskočil. Sploh ni mogel verjeti svojim očem. Pred seboj je zagledal kamelo. Bil je srečen, da ni sam. Kamela je bila videti prestrašena in utrujena. Deček je sedel nanjo in začela sta hoditi po vroči mivki. Vprašal se je, kaj le dela tu kamela. Zaslišal je glas: "Ušla sem človeku, ker me je hotel ubiti."

"Kdo je to?" je rekel deček.

"Na čemu pa sediš? Ali mogoče ne na živem bitju, na kameli?" je rekel glas.

Deček je skočil s kamele in spoznal, da žival, na kateri je sedel, govori. In res! Kamela je govorila. Bila je prava klepetulja in dečka je vprašala vse, kar ji je padlo na misel: "Kako pa si prišel v to puščavo?"

"S čolnom sem se vozil, pa me je zaneslo in nisem se mogel vrniti," je žalostno rekel.

Pogovarjala sta se ure in ure. Nato pa je kamela dečku rekla: "Poglej na mojo zadnjo levo nogo."

Deček je pogledal in našel ključ. Neznani ključ! Vzel ga je. Vprašal jo je, kaj pomeni ta lkuč. Ona pa je s skrivnostnim glasom rekla: "Poglej!" Pomežiknila je z očmi. Pred njima je nastala hiška z veliko hrane. Bilo je dovolj za vse leto. Ključ jima je odprl vrata. Deček je spoznal, da je kamela nekakšna čarovnica.

Minilo je leto. Prijatelja sta bila še vedno v hiši. Začelo jima je primanjkovati hrane. Deček je kamelo prosil: "Daj, začaraj hrano." Ona pa je odkimala: "Izpolnim lahko samo eno željo na pet let."

Hrane ni bilo več. Minili so trije dnevi in ničesar si nista izmislila. Deček je začel pogrešati svojo mater, spomnil se je svojega očeta. Bilo mu je hudo.

Kamela je komaj še kaj rekla. Zdelo se je, da bo vsak čas umrla od lakote. Odprla je oči, pomežiknila in padla. Deček je planil v jok. Uboga žival je umrla. Ostal je sam. Zraven kamele je ležal listek, na katerem je pisalo: "Prijatelj, izpolnila sem ti željo, da se boš lahko vrnil domov. vendar sem morala zato umreti. Tako je ukazano. Preglej svoj čoln in našel boš pot domov." Ves objokan se je poslovil od nje. Nato je odšel na čoln in našel skrivna vrata. Stopil je skozi. Videl je, da je kamela, preden je umrla, res ustvarila zanj pot v prihodnost. Čoln je spremenila v ladjo. Ker je bil v njej kompas, je priplul do svojega ozemlja.

Potem je hodil dolgo, dolgo časa in prispel domov. Njegova starša sta bila presrečna; po enem letu sta spet videla svojega sina. Deček pa za kamele nikoli ni nikomur povedal. Ostala je skrita v njegovem srcu.

PETRA KLEINDINST, 6.a

PAJEK FRANCI, MOJ SOSTANOVALEC

Sem David Ahačič in sem najverjetneje edini učenec osnovne šole, ki je kdaj živel v sožitju s pajkom in ga redil brez imena. Pajek Franci se je k meni preselil nekje okoli 4.2.2002, ko so začele skrivnostno izginjati moje zaloge Čokolina, mleka in čokoladnih bonbonov.

Nekega dne pa sem odprl omaro s sladkorjem in obstal z odprtimi usti in izbuljenimi očmi. V škatli z napisom Toffifee sem zagledal čudno, okroglo, suho, nikakor ne plešasto in na prvi pogled tudi lačno žival z občutno preveč nogami. A sedaj, napaka. Ubogo žival sem hotel поблиže pogledati, a je ona prej zagledala mene, stekla proč in se, po mojem mnenju, spotaknila ob nekaj, saj je škatla v bližini poskočila in padla iz omare. Mislim sem si: "Noge ima kakor pajek, trup ima kakor pajek in če logično pomislimo, dobimo iz dveh faktorjev: $a \cdot b + a \cdot b \cdot c : a - b \cdot c = d \cdot a \cdot b + c - d + a =$ pajek, torej je zmnožek teh dveh ugotovitev tretja ugotovitev, da je to res pajek. Pajki mi niso bili nikoli najbolj pri srcu, a ko sem videl pajka s frizuro in čevlji, me je stvar začela zanimati. Stopil sem do knjižnice, kjer sem ugotovil, da so pajki zelo inteligentni in razgledni. Na podlagi teh dejstev sem sestavil načrt, s katerim bi pajka lažje ujel:

1. nauči se internacionalno pajščino,
2. pogovori se s pajkom,
3. ujemi ga.

Pečeno, ups, oprostite, rečeno, storjeno. Obiskal sem gospo Tragico Pajkovec in jo poprosil, naj me nauči mednarodne pajščine (takrat je bilo splošno znano, da je ga. Tragica naročila črni vdovi, naj opravi z njenim možem običajen spolni odnos, vključno s tistim, kar pride na koncu;

izveselja do tega, da je postala vdova, je začela poučevati jezik pajkov). Tragica me je sicer naučila neke čudne papagajščine v zelo kratkem času, a nisem bil prepričan, da je to res pajkovski jezik. Šel sem domov in iskal in iskal in iskal in iskal in počival in iskal in iskal in ničesar našel. V pajščini sem začel klicati: "Pftt, fjii, flu?" Kar naj bi pomenilo: "Pajek, kje si?" Tedaj sem zaslišal galsno krohotanje v mamičini nogavici. Ven pade pajek in med krohotom mu je uspalo izdavitati samo to , če sem kakšen potomec evropskih mutiranih Indijancev. Vprašal sem, zakaj. Umiril se je in povedal, da to sploh ni pajščina, ampak mešanica francoske ščurkščine in kitajske polžščine. V trenutku sem postal rdeč kot kri, kot kuhan rak, zrel paradižnik, rdeča vrtnica, Božičkova kapa, glava papige are ali kakorkoli že želite. Mislil sem si: "Joj, kakšna sramota! Resda sramota pred pajkom, a pred pajkom, ki govori slovensko. Govori slovensko? Kaj?! A lahko vprašam avtorja te traparije, kaj se dogaja? A ja, avtor sem jaz. Oh, ti šment."

Pajek mi je nato vse razložil. Kako je živel pri Joži, bil tudi na zdravljenju v psihiatrični bolnišnici, pripovedoval je o namišljeni Janji in resnični Mileni, ki ga je zapustila. Povedal je, da je prebral SPKJ (slovar namišljenega pajkovskega jezika), da zna petintrideset jezikov in enega napol.

Kmalu sva se ujela. Nastanil se je v moji sobi, natančneje v levem zgornjem kotu nad omaro, kjer je imel ljubi mir. Skrbel sem zanj, on pa mi je delal družbo. Zelo sem se navezal nanj, tudi čustveno. Dolgo sva živela v simbiozi. On me je učil tujih jezikov, raznih tujk, jaz pa njega slovenskih navad, običajev in čaranja na računalniku. Toda čez nekaj let so se pojavile težave. Začelo se je z neko nagradno igro, za katero je Franci (tako je pisalo v njegovem rojstnem listu) namenil vse, še zadnje "štumfe". Seveda ni pobral nobene nagrade in revček se mi je tako zasmilil, da sem mu posodil pol svojih prihrankov, da si je spet uredil življenje. Zapletov pa s tem še ni bilo konec. Ko je nekega dne iskal Janjino sliko, se je nerodno prestopil in pri tem polomil nogo. Sam sem nesrečnika reševal iz prahu in smeti na omari in si pri tem poškodoval roko in nalomil nos. oba sva morala ostati na opazovanju v bolnišnici ter dobila mavčno oblogo. Francija je v bolnišnici presenetil obisk njegove Milene (no, mene pa prihod Francke). Po tem dogodku sva oba čudežno ozdravela.

Po prihodu iz bolnišnice nama je mir zopet skalila Francijeva zgodovina. Obiskala ga je namreč Janja, tista, ta resnična. Franci je doživel tak šok, da sem mu moral poklicati zdravnika. A še preden sem našel pajkovski telefon, je franci s telepatijo priklical zdravnika. Dežurni zdravnik, doktor Pajkomir Rus, je prihitel s pajkomobilom, pregledal Francija in po večurnem pregledu ugotovil, da Franciju ni nič hudega. Predpisal mu je počitek in tablete Aspirin. Sam sem poskrbel, da je ta nasvet izpolnjeval in dvakrat dnevno zaužil Aspirin in popil približno pet litrov tekočine. Začel je stokati (tako o bolečinah, kot tudi o Janji) in dobil je drisko. Takrat mi je Franci povzročal veliko težav pri čiščenju sobe. Ne samo, da so bili njegovi smrdeči dokazi o organski kemiji v njegovem telesu na vsakem koraku, celo paziti sem moral, da ga nisem pohodil, posesal, pobrisal, pomedel ali odpihnil, saj se je nenehno premikal.

Nekega deževnega dne sem sesal sobo, ko sem nenadoma zaslišal stokanje in javkanje in potem nič več, tišina. Ustrašil sem se: "Kaj če sem ga posesal? Moj Bog! Postal sem morilec. Ne, neeeee!" iz sesalca sem stresel vse smeti, jih prebrskal enkrat, dvakrat, trikrat, a Francija nikjer. Takrat zaslišim stokanje. Prihajalo je izza računalnika. Pogledam in kaj vidim! Franci lepo spi in smrči, sam pa ga iščem kot norec. Soba v razsulu, Franci pa spi?! Takrat se je iz mene vsula ploha kletvic: "Naj gre vse k vragu, v"

KORN

Dobil sem nalogo, da napišem spis o svoji najljubši glasbeni skupini. Nekaj časa sem premišljeval, nato pa sem se spravil k pisanju.

Meni je najbolj všeč glasbena skupina Korn. Naj vam jo na kratko predstavim. Skupina Korn prihaja iz majhnega mesteca Bakersfield v Kaliforniji. Svojo glasbeno kariero so začeli v zgodnjih devetdesetih letih kot majhna skupina in s svojimi skladbami takoj navdušili poslušalce. Sedaj so že zelo znani po ameriški underground rock sceni. Skupino sestavlja pet fantov starih od 20 do 25 let, in sicer Jonathan Davis, ki je pevec in igra dude, Fieldy igra baskitaro, David Silveria je bobnar, James Shaffer in Brian Welch pa sta kitarista, ki igrata na posebne sedemstranske kitare, tako da lahko zaigrata zelo nizke akorde. Izdali so pet albumov. Prvi album so izdali julija 1994 z naslovom Korn, sledil mu je album Life is peachy oktobra 1996, naslednja plošča se je imenovala Follow the leader in je izšla avgusta 1998. Predzadnjo zgoščenko so izdali novembra 1999, njen naslov je Issues. Zadnja plošča je izšla letos januarja in se imenuje Fieldy's dreams - Rock N Roll Gangster. Sam imam zadnje tri njihove plošče. Najbolj mi je všeč Issues.

Korn igra nenavadno glasbo, mešanico rocka, hip-hopa rapa in funka, ki jo uvrščamo v underground rock.

Meni je ta glasbena skupina všeč predvsem zaradi zvrsti glasbe in zaradi nenavadnih zvokov, ki jih Korn vnaša v svoje skladbe. Upam, da bodo tako nadaljevali tudi naprej in bodo imeli kakšen koncert v Sloveniji, ki si ga bom z veseljem ogledal.

ŽIGA MIŠČEVIČ, 8. b

6PACK ČUKUR

Poznam ga že iz časov, ko je bil še najboljši skejtar v Velenju. Najprej je obiskoval velenjsko gimnazijo, potem pa se je prepisal v srednjo šolo. Njegovo pravo ime je Boštjan Čukur.

Z glasbo se je začel ukvarjati že v zgodnjih letih srednje šole. Njegova prva glasbena izkušnja je bila skupina Eros Ramazzoti's Worst Nightmare. Njegova naloga je bila, da drži mikrofona in se čim bolj dere vanj. 6pack je bil že vse; bil je hardkorovec, metalec... Ves čas pa mu je bila všeč rap glasba. Takšno glasbo je odkril že v osnovni šoli, ko si je kupil kaseto skupine Public Enemy, ki je bila takrat vodilna raperska skupina. Z rapanjem pa se je začel ukvarjati v srednji šoli, ko je sodeloval na raperskih tekmovanjih in raznih zabavah v klubu Max v Velenju, ter nastopil kot gost skupine Funk You na slovenski turneji. 6pack Čukur si je ime spomnil čisto naključno. V obdobju, ko so skoraj vsi ljubitelji preminulega 2pack Shakurja po vseh stenah pisali grafite "2pack is not dead", je opazil na svoji šolski mizi napis "6pack is not dead!". To se mu je zdelo zelo posrečeno in tako se je odločil, da bo njegovo rapersko ime 6pack Čukur.

6pack najraje pojé kakšen burek, čevapčiče ali mamino sarmo, spi je kokto in se s svojim kadetom odpravi osvajat svet.

Meni je všeč, ker ustvarja dobro "muziko" in všeč mi je njegov stil oblačenja in govora.

MANCA POTRBIN, 8.b

MOJA NAJLJUBŠA GLASBENA SKUPINA

Za ta naslov sem si izbrala skupino Big Foot Mama. Saj ni ravno moja najljubša skupina, a se mi niti sanjalo ni, o kom ali o čem naj pišem, preden nisem stopila v bratovo sobo. V velikem neredu mi je v roke padel ravno CD BFM. Iz ovitka na CD-ju in člankov iz starih časopisov in revij mi je uspelo izbrati njihove začetke in osvajanja.

Svoj prvi koncert so fantje iz skupine BFM odigrali septembra 1990, ko se je ponudila priložnost za šolski koncert na Gimnaziji Šentvid. Takrat je bobnar Jože Habula zbral štiri fante, s katerimi naj bi zaigrali nekaj legendarnih rock'n roll pesmi tujih skupin (Rolling Stones, The Cult, Black Crowes, Guns'n Roses, Clash, ...). Med člani, ki so se priložnostno poimenovali Big Foot Mama, sta bila tudi pevec Andrej Kos in kitarist Miha Guštin. Na koncertu so naredili pravi žur, že naslednji dan pa je pol skupine šlo v vojsko. Tudi Miha. Jože je zato začasno v skupino poklical basista Alena Steržaja. Na drugem koncertu v Festivalni dvorani januarja 1991 je skupina obdržala ime Big Foot Mama, ponovni uspeh pa je že začel odmevati v medijih. Do poletja 1991 so Jože, Andrej in Alen nastopali kot predskupina skupine Peter Pan in Alen je postal stalni član benda. Ko se je jeseni iz vojske vrnil še Miha, so neko soboto v Velikih Žabljah nastopili pred svojimi vzorniki - Sokoli Petra Lovšina. Ti so jih takoj vzeli pod svoje okrilje kot stalno predskupino. Leto kasneje se je skupini pridružil kitarist Daniel Gregorčič. Izbor lastnih skladb je bil iz meseca v mesec daljši, dejstvo, da so trije člani dobili službo pri spepljevalnem bendu Petra Lovšina, Vitezih obložene mize, pa je Big Foot Mami v kriznih časih, ki jih je tedaj doživljal slovenski rock 'n roll, precej koristilo. Predstavljanje lastnih skladb po slovenskih odrih se je nadaljevalo. Zaradi nesporazumov je skupino zapustil Andrej, na njegovo mesto pa je januarja 1995 stopil Grega Skočir. Skupina je kmalu posnela svojo prvo ploščo "Nova pravila" in prva uspešnica je postala pesem Mala nimfoman-ka. Leta 1997 je nastala druga plošča "Kaj se dogaja?". Na novo so presenetili s skladbo in videospotom Črn tulipan, v katerem je zaigrala privlačna Nizozemka Chantal. Z glasnimi in močno ognjevitimi nastopi so dokončno osvojili Slovenijo in postali ena najbolj priznanih slovenskih rock skupin. Konec leta 1998 so imeli fantje v zalogi že dovolj materiala za težko pričakovani tretji album. Skladba Led s severa je bila posneta prej in je radijske valove z močnim odzivom začela osvajati že februarja 1999, saj je napovedala, da se je skupina odpravila raziskovat nove glasbene vsebine. Mediji so Big Foot Mamo začeli imenovati za najboljšo slovensko rockersko skupino. In fantje so se lotili novega podviga - napolniti ljubljanske Križanke s samostojnim koncertom - nekaj, kar uspele malokateremu slovenskemu bendu. S pomočjo menedžerja Zdravka Toplika so 23. junija 1999 na oder Križank stopili v vsem sijaju, saj jih je pričakovala množica 3500 oboževalcev. Zgodba se je leta 2000 nadaljevala z novo skladbo fenomen in 19. oktobra so napolnili dvorano Hale Tivoli. Ves trud za iskanje podatkov za moj članek je bil poplačan, saj sem tako spoznala skupino BFM in izpolnila naloženo domačo nalogo.

MAJA MEGLIČ, 8. b

5.A V petem a nam je anonimna oseba povedala, da radi nagajajo in se zbadajo.

5.B Ana nam je zaupala, da so "bogovi".

5.A 5.B 5.A 5.B 5.A 5.B 5.A 5.B 5.A 5.B 5.A 5.B 5.A 5.B 5.A 5.B 5.A

7.A Urška je rekla, da so najboljši razred na šoli.
David pa jo je dopolnil, da so to zato, ker
navijajo za Schumiya.

7.C V 7.c pravijo, da gre Slovenija naprej, vključno z njimi.

8.A "Smo prijazen razred, ki zna učitelje očarati ali jih spraviti v slabo voljo."

HUMOR... HUMOR... HUMOR... HUMOR... HUMOR... HUMOR...

O BLONDINKAH, naravnih in umetnih

Podatki

Kakšna je razlika med računalnikom in blondinko?

V računalnik »vneseš« podatke samo enkrat.

Glasba

Zakaj blondinka posluša glasbo z ušesom na tleh?

Zato, ker posluša underground.

Superge

Zakaj da blondinka superge v kletko?

Ker na njih piše PUMA.

Klic narave

Zakaj se blondinke tako rade zadržujejo okrog semaforjev?

Ker semafor oddaja signal: pi, pi, pi, pi, pi, pi ...

Surfanje

Zakaj si blondinke vlivajo vodo v računalnik?

Ker hočejo surfati po internetu.

11

Zakaj blondinke nikoli ne pišejo številke 11?

Ker ne vejo, katera 1 je prva.

Pivo

Bog je ustvaril blondinke zato, da hodijo v hladilnik po pivo.

Rjavolaske pa je ustvaril zato, ker blondinke niso bile kos svoji nalogi.

BLONDINKE, pa brez zamere: Moder je tisti, ki se zna smejati tudi na svoj račun!

Množenje

Punca je na loteriji zadela 5 milijonov.

Novinar jo vpraša: »Povej, zakaj si kupila ravno listek s številko 51?«

Punca odgovori: »Ves teden se mi je sanjalo o številki sedem. $7 \times 7 = 51$ in kupila sem listek s to številko.«

Še danes ne vemo, ali je bila blondinka ali rjavolaska.

Depo
908TRŽIČ
MOSTOVI
2001/2002
373.3(497.4 Križe)
4002361

KNJIZNICA TRŽIČ

COBISS •

